TERRA INCOGNITA

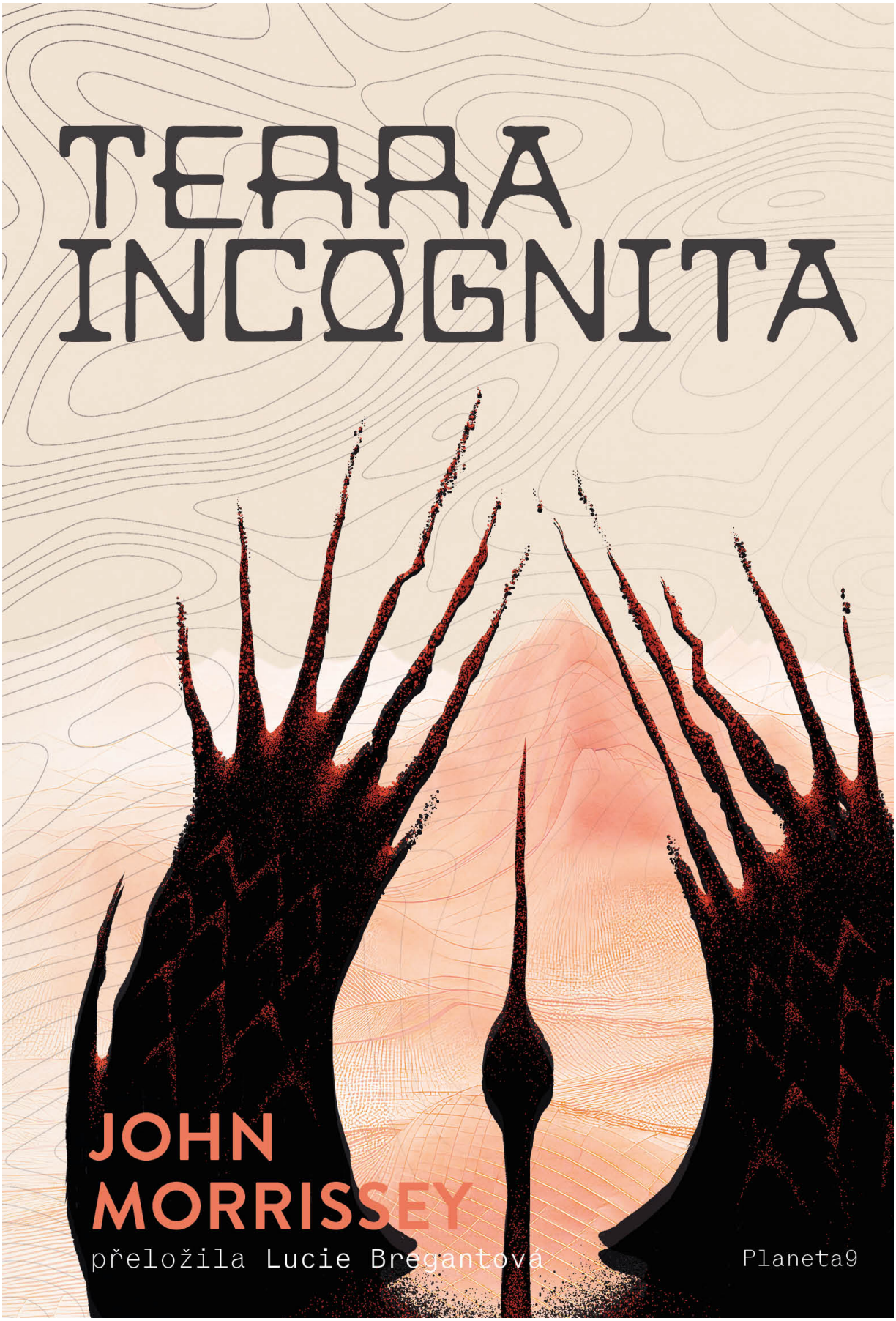

JOHN MORRISSEY

přeložila Lucie Bregantová

Planeta9

PLANETA

JOHN MORRISSEY

TERRA INCOGNITA

Bird Deity
Copyright © John Morrissey, 2026
Czech edition © Martin Královec – Planeta9, 2026
Translation © Lucie Bregantová, 2026
ISBN 978-80-88548-08-9
ISBN 978-80-88548-09-6 (ePub)
ISBN 978-80-88548-10-2 (mobi)
ISBN 978-80-88548-11-9 (PDF)

Pro Isaiaha

část první

Když David kráčel po břehu řeky jen pár kroků za Elizou, pomyslel si: Můžu tu zůstat ještě dalších pět let. Pokud to neudělám, budu toho navždycky litovat. Přemýšlel nad tím už dřív, ale když teď pozoroval Elizu u řeky, stala se z toho metafyzická pravda.

Eliza kráčela s jednou rukou nataženou směrem k vodě, aby udržela rovnováhu. Druhou si tiskla k boku nádobu na vzorky. Světlé vlasy se jí leskly od chvíle, kdy se k řece prodírali vlhkým listím. Hejno hmyzu jí na plášti vytvářelo runové vzory.

„Nevíš, kdy se vrátí Tom?“ zeptal se David – zavolal na ni, ačkoli od sebe nebyli příliš daleko.

„Asi za měsíc?“ odpověděla. „Většinou bývá pryč přibližně měsíc.“

„Vydává se tam na dlouho.“

„Však to dobře znáš.“

Z jejího tónu nabyl dojmu, že možná řekl nějakou pitomost, ale když se otočila, usmála se na něj. Stáli v zákrutu řeky, kde se stromy ohýbaly tak, až se špičkami větví dotýkaly vody. Uprostřed hladiny se zrcadlila šedivá obloha. Bystrý proud jako by ještě zvyšoval rychlost pohybu oblaků, které se na něm odrážely.

Za zákrutem se břeh měnil v bahnitou paseku. V blátě zely drobné díry, z nichž stoupaly proužky páry a v ranním světle se rozplývaly. Když ráno vyráželi z vědeckého střediska, kde Eliza bydlela, pršelo, ovšem poté se naplnila Davidova nepodložená předpověď, kolem poledne déšť ustal a už se nevrátil.

„Škoda že jsme se nepoznali dřív,“ hlesla Eliza.

David zaváhal. Odhodlání zůstat dalších pět let cítil kdesi za hrudní kostí – klepalo na ni a snažilo se utéct –, ale čas pustit ho ven ještě nenastal a možná že ani nepřijde.

„Bude se mi po tobě stýskat,“ řekla Eliza. Položila nádobu na vzorky užší stranou do bláta a posadila se. David se usadil o kousek dál, na placatý kámen blízko vody. Seškrábal si z dlaně trochu hlíny.

„Na co myslíš?“ zeptala se ho Eliza.

„Zrovna jsem myslel na Toma. Když jsem sem přiletěl, hodně mi pomohl. Bez něj bych tu nepřežil.“

„Musí na tobě být něco výjimečného,“ podotkla Eliza s úsměvem. „Ten jen tak někomu nepomáhá.“

„Je to můj kamarád. Ale proč nás dva neseznámil dřív? Schválně počkal, až budu odjíždět.“

„Protože je paranoidní,“ odpověděla Eliza mírně. Ve tváři jí probleskla lítost a David odvrátil zrak.

Na druhém konci paseky se zvedal prudký svah. Porůstaly ho šedivé domorodé keře. Mezi vší tou šedí zářilo jedno místo, kde vedle sebe svítily žluté a modré skvrny. Byl to drobný keř, který zřejmě kvetl různými barvami.

„Tamhle,“ ukázal David. „Už jsi to někdy viděla?“

„Nevím jistě,“ odvětila Eliza. Zvedla se a nádobu na vzorky si opřela o bok. David šel po pasece za ní, vysoké boty se jim bořily do bláta. Když došli ke svahu, Eliza poklekla, aby keř prozkoumala, a David zůstal stát vedle ní.

„Tenhle druh už jsem viděla,“ řekla. „Ale vždycky jen se žlutými, nebo modrými květy. Možná je to nějaká mutace.“

David se díval, jak jí sluneční paprsky ozařují týl. Kéž by jí tak mohl z planiny něco přinést. Některé parasapské artefakty jsou opravdu úchvatné. V tu chvíli by jí rád kolem krku připnul stříbrný náhrdelník.

Místo toho jí na zátylek položil ruku a prsty ji jemně pohladil ze strany po hrdle. Eliza vzhlédla a usmála se na něj, oči přimhouřené před sluncem. V jedné ruce držela nůžky a v druhé stonek té nádherné rostlinné anomálie, kterou objevili. Ačkoli stál David na místě, zmocnil se ho zvláštní pocit pohybu, jako by pomalu odplouval na černé říční hladině.

„Myslím, že tu zůstanu dalších pět let," řekl jí.

Udělal to. Prodloužil si smlouvu s Asociací. A během těch pěti let si často, když ležel v noci se zavřenýma očima v boudě a poslouchal, jak plastovými stěnami otřásá bouře, tyhle okamžiky u řeky vybavoval.

Schoulený pod tenkou přikrývkou vzpomínal na jejich cestu blátem k různobarevným květům a i na další, které s Elizou procházeli, vždy s mírným odstupem mezi sebou, stejně jako modré a žluté květy rostly odděleně. A všechny ty různé cesty se násobily a rozplývaly se, až je ztratil ve spánku a jeho duše se ponořila do bezvědomí.

Teplo a světlo ho však jemnou gravitační silou stáhly dolů – ne do řeky a bláta, ale dolů do zářivě bílých ulic a budov, do pouštního města. Města ve snu, jistě, ale věděl, že vážně existuje, a působilo opravdověji než všechny jeho vzpomínky, i ty na Elizu.

Snášel se do něj pomalu, z bezmračného nebe. Postupně se před ním vynořovaly věže, vysoké a starobylé, z bílých cihel, které jako by v záři slunce vzplály. Pod nimi stály obchody z nepálených cihel, vykachličkované pasáže a terasy elegantních kaváren. Všechno jako by to místní opustili jen před chviličkou.

Létal prázdnými ulicemi, jemně nadnášený proudem teplého vzduchu. Na vyvýšeném pódiu ozářeného náměstí spatřil řadu klecí. Ty byly odemčené a prázdné, uvnitř plné temnoty.

Po chvíli z města odletěl a plachtil jako sup nad hřebeny zářících dun, kde se na planoucím vrcholku mísil zlatý a bílý písek, a pozoroval, jak se pod ním vznáší jeho stín – droboučký, ztracený a nezměrně temný.

Když David ležel na lůžku, teď už probuzený, naslouchal dešti bubnujícímu na střechu. Přemýšlel o ženě z Nových náboženských hnutí, s níž zamlada chvíli chodil. Když se vkleče modlila v pokoji zalitém růžovým světlem, mluvila o růžích kvetoucích ve vzduchu. David se pokoušel vybavit si ono pouštní město, světlo v jeho pasážích, ale už se mu to z mysli vytrácelo.

Sundal z hřebíku na zdi pláštěnku a odhrnul kus plastu visící v rámu dveří. Vykročil ven a na tváři ucítil chlad. Všude podél silnice byly roztroušené další boudy postavené z plastových fólií s kostrou z tmavého domorodého dřeva.

Když foukal vítr, z převisů střech stříkala studená voda. Na západě zářil pruh bílého světla, ale slunce ještě nevycházelo. Měsíc byl v úplňku a mnohem větší než ten doma, s hlubokými rýhami na povrchu.

David se vydal směrem k městu, kde bylo vidět pár světel. Slyšel tichou hudbu z barů na spodním konci Severní ulice. Když přišel blíž, ukázalo se, že bary jsou téměř prázdné a hudbu tam zesílili, aby potlačila sklíčenou atmosféru. Než poznal Toma a pak Elizu, ještě když býval hodně osamělý, rád se na Severní bavíval. Teď už je Tom několik měsíců pryč a s Elizou David nemluvil celé týdny, pocit osamělosti se však kupodivu nevrátil.

Když vešel do města, spatřil před guvernorátním areálem dav lidí, jak se tlačí na deaktivovaný ohradník. Mačkali se jeden na druhého, pokoušeli se skrýt před deštěm a zároveň bojovali o místo.

Areál sestával z malých kasáren a opevněné kancelářské budovy se satelitem na střeše. Na vyasfaltovaném dvorku stálo několik stavebních strojů přikrytých plachtami. Světla v kasárnách byla zhasnutá, celý areál mohl být klidně opuštěný.

Guvernorát měl oprávnění zařizovat cesty domů. Lidé, kteří zůstali v kolonii bez prostředků, se každý den srocovali u brány a doufali, že si je pozvou na pohovor a nabídnou jim místo na fregatě nebo na firemní lodi. Několik jich každý rok uspělo, ale nikdo netušil, podle čeho je Guvernorát vybírá.

S tímhle si David nemusel dělat starosti. Na fregatě, která měla během měsíce přiletět, měl přidělené místo. Dav čekající u vysokého, ostnatým drátem obehnaného plotu Guvernorátu byl připomínkou všeho, co se mu v životě mohlo pokazit, a tak ho David rychle obešel.

Nevšiml si, že na kraji davu stojí Eliza. Uviděl ji, až když před ním vstoupila na silnici s dítětem v náručí. Vykukovalo na něj zpod její pláštěnky.

Dítě bylo velmi bledé. Narodilo se s kšticí jemných černých vlásků, které mu už vypadaly. Oči mělo tmavě šedomodré, s mléčně světlými skvrnkami.

David si vzpomněl, jak Elizu na klinice po porodu navštívil. Děti byly v kolonii vzácnost a Eliza měla nevelké oddělení šestinedělí celé pro sebe. David otevřenými dveřmi pozoroval, jak spí v posteli a dítě má přivinuté k hrudi jako kuklu. Po Tomovi nebylo ani vidu, ani slechu.

David do pokoje nevkročil. Jen stál ve dveřích a díval se, jak matka s dítětem dřímají na úzkém lůžku. Přišel sem s nějakým jasným záměrem? Sesadit Toma? Uvést se jako otec dítěte? Jenže pak si vzpomněl, jak byla Elizina postel studená a prázdná, i když v ní leželi oba, plná vlezlého, neúprosného chladu, který jako by napadl jejich těla, když pozorovali déšť stékající po okně a oba čekali – aniž by si to přiznali – na kvílení blížícího se motoru. Pak se oba znovu otočili, aby se zachytili mizejícího společného tepla. Zdálo se nemožné, že by dítě mohlo být výsledkem něčeho tak bezútěšného a tak rychle ukončeného. To není možné. Bylo to myslitelné jen v tom nejabstraktnějším slova smyslu.

K celé situaci by doma vůbec nemohlo dojít, tam by geny dítěte klasifikovali a otcovství zapsali úplně samozřejmě. Jenže v kolonii potřebné prostředky neexistovaly.

Po porodu se David Toma i Elizy stranil. Dokonce se ani nevypravil do Asociace, protože hrozilo, že by tam Toma mohl potkat. Zůstával ve své boudě a poslouchal déšť. Takhle uběhly celé měsíce. A nijak ho nepřekvapilo, když se dozvěděl, že se Tom vydal na planinu a už se nevrátil. Ani netruchlil, protože nevěřil, že je Tom mrtvý. Jeho nepřítomnost byla svým způsobem nutná pro ně pro oba.

Když šel David Elizu navštívit v jejím bytě, aby se zeptal, jestli nepotřebuje pomoc, klidným tónem prohlásila, že ji nenapadá, co by pro ni mohl udělat. Nikdy ani nenaznačila, že by měl mít za dítě nějakou zodpovědnost. Říkal si, že je to tím, že si je jistá, že je dítě Tomovo. Jenže ta druhá možnost mezi nimi ve vzduchu vlála jako závoj.

A teď ji viděl znovu – další zoufalá tvář před Guvernorátem – a uvědomil si, jak byl pošetilý, když si myslel, že se něco z toho vyřeší jen proto, že on sám brzy odletí.

„Elizo!“ zavolal, popošel a jednou rukou ji objal. Dítě se zasmálo, protože na něj Davidovo nemotorné tělo najednou vrhlo stín. Natáhlo ruku a v tom chladném světle vypadala jeho kůže hladká a lesklá jako porcelán. David se pokusil droboučkých bílých prstíků dotknout, ale dítě je stáhlo zpátky a jeho pošetilosti se zasmálo.

Eliza celou scénku pozorovala s odměřenou netrpělivostí. Nechala se obejmout, ale žádnou vřelost neprojevila. Tvář měla hubenou a skoro stejně bledou jako dítě.

„Bojím se, Davide,“ řekla.

Když zmínila strach, David ho pocítil také.

„Nevím, jak se dostaneme domů,“ pokračovala. „Nemůžeme tu zůstat. Není to dobré.“

„Neboj se,“ odpověděl David. „Tom vás obě odveze domů. Všechno se to chystal s Asociací domluvit.“

„Vážně si to myslíš?“ zeptala se Eliza. „Tomovi se něco stalo… Kdyby ne, už by se vrátil. Já už snad ani nedokážu pořádně myslet. Nedokážu nic dotáhnout do konce.“

V tu chvíli už mluvila hodně nahlas. Několik okolostojících se zlobně zadívalo jejím směrem.

„Brzy přiletí fregata,“ řekla a ztišila hlas, „a já nemám zajištěné místo. Asociace tvrdí, že Tomovo využít nemůžu. Prý bych stejně asi nemohla vzít dítě na palubu. Možná je to zakázané.“

„Jen počkej na Toma," poradil jí David. „Všichni poletíte zpátky společně."

David věděl, že by mohl zařídit, aby dostala jeho místo. S dítětem si nebyl jistý, ale i to by možná šlo. Proč mě o to nepožádá, přemýšlel, alespoň kvůli dítěti? To je tak hrdá?

Eliza se ohlédla přes rameno na Guvernorát, na vysoký ohradník, který mohl proudem odrážet útočníky. Před jedním z nejvyšších oken v budově přecházela osamělá postava sem a tam. Ve všech ostatních oknech byly stažené kovové rolety.

Postava natáhla ruku a i poslední roleta se pomalu zatáhla, jako se zavírá oko, které už nedokáže odolávat spánku.

„Bojím se," zopakovala Eliza. Dítě se jí v náručí zavrtělo.

„Mám namířeno do Asociace," řekl David. „Třeba budou mít nějaké zprávy. Nechceš se přidat? Alespoň nebudeš dál stát na dešti."

„Já budu dál čekat tady," odvětila. Schovala dítě pod pláštěnku, takže z něj byla vidět jen bílá ručička. Ta jí hmatala po hrudi a David uslyšel dlouhé nespokojené zakňourání.

„Jsi si jistá?" zeptal se David.

„Myslím, že je to trest, to s Tomem," hlesla Eliza. Znělo to jako odpověď na otázku, takže Davidovi hned nedošlo, co to vlastně říká.

„Jak to myslíš?" podivil se. „Za co?"

„Za všechno, co tam provádíte," odpověděla klidně. „Že ubližujete popeláčům a okrádáte je. A mě trestají taky, protože mi to nevadilo. Dřív jsem si myslela, že jste oba vážně ohromní. Teď je mi z toho zle."

Otočila se a přešla přes silnici zpátky ke Guvernorátu. David sledoval, jak se prodírá zadní částí davu, jak se ostatní prosebníci v pláštěnkách barvy olova otírají jeden o druhého. Doufal, že se za ním ještě znovu ohlédne nebo dá nějak jinak najevo lítost. Z jejího výrazu však bylo jasné, že se ho ani nepokouší ignorovat, prostě byla duchem úplně jinde.

Vítr dul a pěsti ho bolely zimou. Strčil si je do podpaží a pokračoval dál k budově Asociace.

Ve vstupní síni Asociace se vznášel zápach vlhkosti a ředidla, který Davidovi připomínal opuštěnou tělocvičnu. Zdi byly bílé a kachličky měly studený šedomodrý odstín. Pod pásem vysokých úzkých oken zastíněných deštěm stála řada plastových židlí. Světlo bylo tlumené, kromě jedné zdi na druhé straně, na níž zářily zažloutlé skvrny od vody.

Tohle byla nejstarší budova ve městě, dokonce starší než Guvernorát. Když se ve vstupní síni sešlo několik hledačů, jejich zvýšené hlasy zněly dutě a chraptivě, jako by v nich zaznívala ozvěna všech generací, které na planinu vyrazily před nimi.

David na kovových věšácích u dveří zahlédl dvě pláštěnky. Jedna byla královsky modrá, s bohatými záhyby. Poznal, že patří Předsedovi. Ta druhá byla lehčí a na rameni měla šviháckou žlutou záplatu. Patřila jednomu z mladších hledačů, Selimovi. Při pohledu na ni se Davidovi vybavila Selimova protivná veselost.

Do prvního patra vedlo široké schodiště. Nad ním byla vystavena zakládací listina Asociace. Bylo v ní zaneseno právo hledačů používat zbraně, jejich imunita proti jistým pozemským výnosům a povolení vstupovat na planinu a provádět tam geografické průzkumy.

Pod listinou visela mapa povrchu planety, půlměsíc osamoceného kontinentu byl vyvedený stříbrnou fólií a v jeho středu se jako modročerná vyvřelina tyčila planina. Všechno to obklopovala vyschlá šedá hmota znázorňující moře, z nějž tu a tam vykukovaly holé ostrovy. David si mapu mnohokrát po cestě po schodech bez zvědavosti prohlížel.

V prvním patře se táhla dlouhá chodba osvětlená halogenovými žárovkami zapuštěnými ve stěnách s kancelářemi na každé straně. David slyšel neustálý tlumený zvuk vody vytékající z odtoku. Všechny kanceláře kromě Předsedovy byly prázdné, sklem v jeho dveřích se do chodby linulo teplé elektrické světlo. Na kovové plaketě na dveřích stálo ozdobným písmem:

PŘEDSEDA ASOCIACE AUTORIZOVANÝCH GEOGRAFŮ

Vedle dveří byla ke stěně připevněna tři sedadla. David zaklepal, vešel a spatřil Předsedu v tichém očekávání sedět za stolem. Předseda byl skoro stařec, ale plné bílé tváře a čelo bez vrásek mu propůjčovaly vitální, skoro až nedospělý vzhled.

„Davide," oslovil ho. „Rád tě vidím."

Na přenosném vařiči před ním stála konvice s kávou. Z hubičky stoupala pára, a když naléval kávu do dvou šálků, zahalila celou jeho velkou bílou ruku. David se posadil.

„Jak se ti daří?" zeptal se Předseda. „Už máš sbalené kufry?"

„Mám se dobře," odvětil David. „Ale ještě jsem si nezabalil."

„Hádám, že to asi dlouho nezabere," prohodil Předseda. „Pověz mi. Co sis vysnil po návratu domů?"

„Chci si koupit byt ve městě."

Bylo toho víc, chtěl luxusní střešní byt, chladný drink, rudé slunce pronikající skrz tvrzené sklo. Až bude připravený, vrátí se do jiného druhu společnosti.

„A pak možná nějaké investice," pokračoval. „Třeba i podpořím nějakého hledače."

„Samozřejmě," přikývl Předseda s úsměvem. „Ať si v dešti pochoduje sem a tam někdo jiný. To není špatný nápad. Je to samozřejmě risk. Chce to vybrat dobrý materiál, dobrou povahu. Jako ty. A navíc máš rozum a vracíš se domů, dokud jsi ještě mladý. Já Arthurovi opakuju každých pět let, že už je možná čas, aby spočinul na vavřínech. Jenže on neposlouchá. Tu práci miluje."

David uslyšel z chodby kroky. Ohlédl se přes rameno a spatřil přes mléčné sklo mrštný stín. Ať už to byl kdokoli, posadil se před kanceláří, obrnil se trpělivostí a čekal. David si vzpomněl na pláštěnku se žlutou záplatou.

„Potřebuje za vámi Selim?" zeptal se. „Můžu se vrátit později."

„Ne, to je v pořádku. Může počkat. Tohle je důležitější."

Předseda doprostřed stolu položil velikou bílou složku. David se s žádným papírováním nedostal do styku už hodně dlouho a instinktivně natáhl ruku, aby se ozbrojil perem.

„Dobrá," prohlásil Předseda a složku otevřel. Začal vytahovat první dokument a pak se zastavil, konečky prstů svíral roh papíru. Podíval se Davidovi do očí. „Neslyšel jsi něco o Tomovi?"

Davida to překvapilo, pero se mu v ruce zatřáslo jako virgule.

„Cestou sem jsem potkal Elizu," odvětil.

„Co ti říkala? Doufám, že je v pořádku."

„Bojí se," řekl David. „Je hodně vystrašená… Myslí si, že je Tom mrtvý. Chce se s dítětem vrátit fregatou domů."

Předseda semkl bezbarvé rty. „To je pochopitelné. Tohle není dobré místo pro výchovu dítěte. Ale nejde to."

„Nemůže převzít Tomovo místo na fregatě?"

„To místo je jeho. Má na něj nárok díky smlouvě s Asociací. Nemůžeme ho jen tak přepsat na Elizu, když nás o to požádá, ať ji s Tomem pojí jakýkoli vztah. Nevím, proč jí Tom kdy tvrdil, že spolu budou moct odletět domů. Jeho místo je jen pro jednu osobu. Jestli se domníval, že Asociace zařídí další místa pro jeho přítelkyni a dítě, hrubě se mýlil."

„Viděl to nadějně. Rodinu chtěli oba."

„Opravdu? Myslel jsem si, že to dítě byla nehoda."

David nic neřekl. Zvenku slyšel rachot projíždějícího dřevařského nákladáku následovaný trhaným šplouchnutím na zablácenou silnici, jako když vlna dopadne na prázdnou pláž.

„Nic mi do toho není," prohlásil Předseda. „Až na to, že všichni k sobě navzájem máme nějaké povinnosti. Vím, že ty, Tom a Eliza jste si blízcí a že je to pro tebe teď velmi složitá situace. Doufám, že mi dáš vědět, jestli ještě něco zaslechneš."

David přikývl.

„Děkuju, Davide."

Začali se propracovávat složkou. Předseda byl vlídný a trpělivý, jako by učil Davida pravidla nějaké nové hry. Vytáhl vytištěný seznam parasapských artefaktů, které David během posledních deseti let nasbíral – desítky položek, většinou drobné šperky.

„Odpovídá to tomu, co si pamatuješ?“ zeptal se Předseda.

David si nevzpomínal přesně, ale seznam se zdál správný. Když uviděl odhadovanou hodnotu úlovku, uvědomil si, že bude bohatší, než kdy doufal. Ze střešního bytu se stala pevnost z oceli a skla vznášející se nad krveprolitím ve vzdálených ulicích.

„Ano,“ odpověděl David a trochu se zajíkl, „přijde mi to v pořádku.“

Když David pod seznam naškrábal svůj podpis, rozbušilo se mu srdce.

Celý proces trval skoro hodinu. Předseda podrobně vysvětlil význam ujednání, s nimiž David před deseti lety souhlasil. Když skončili, David se cítil vyčerpaný a malátný. Předseda složku zavřel.

„Náš profesní vztah je u konce,“ oznámil. „Bylo mi potěšením, Davide.“

Znělo to jako otřepaná fráze. David přemýšlel, kolik jeho předchůdců už na téhle židli vyčerpaně sedělo. Chystal se jako sépie zmizet v oblaku bohatství a slávy, jako všichni před ním, kdo přišli k velkým penězům. Představil si, jak ve svých různých střešních bytech pořádají konkláve, tiší a spokojení v rudém soumraku.

„Děkuju,“ řekl David a potřásl Předsedovi rukou. O Předsedově náklonnosti k hledačům, které měl pod křídly, nikdy nepochyboval.

„Už jsi vrátil vybavení?“ zeptal se Předseda.

„Přinesl jsem ho minulý týden.“

„To je dobře. Myslím, že tvůj ochranný vak budeme muset stejně zlikvidovat. Pravděpodobně už je na konci životnosti. Nepozoroval jsi u sebe nějaké známky ztráty paměti? Nebo nějaké zvláštní emoce?“

„Ne,“ odvětil David. „Jsem v pořádku. Jen se mi poslední dobou zdálo víc snů než obvykle.“

„Asi máš teď trochu přehlcenou mysl, když tě čeká cesta domů. Ty sis na pathickou radiaci vždycky dával pozor, že ano?“

„Dodržoval jsem všechna doporučení,“ přikývl David.

„Pak se nemáš čeho bát.“

„Děkuju. Určitě se ještě uvidíme, než odjedu.“

„To doufám, Davide. Vždycky budeš součástí našeho bratrstva. Přeju ti jen to nejlepší.“

Znovu si potřásli rukama.

Na chodbě pořád ještě čekal Selim. David zapomněl, že tu druhý muž stále je, a trochu ho překvapilo, když ho viděl tiše sedět na židli.

„Ahoj, Davide,“ pozdravil. „Jak se cítíš?“

Selim mluvil tiše, ale vesele a sebevědomě se usmíval. Tom Selima nesnášel, považoval ho za nedůvěryhodného. A David měl občas pocit, že Selimova pravá povaha je jako stínová postava ukrytá za jeho zářivým úsměvem. Většinou ale předpokládal, že Selim je skutečně tak přátelský a převážně přímý, jaký se zdá.

„Cítím se dobře,“ prohodil David. „Všechno hotovo. Zrovna jsem podepsal papíry.“

„Blahopřeju, Davide. Zasloužil sis to. Vždycky jsem obdivoval, jak tvrdě pracuješ.“

„Ty zůstáváš,“ nadhodil David.

„Jo. Dám si ještě dalších pět let. Myslím, že když neodsloužíš celých deset, nemá to cenu. Nemá smysl zešílet jen napůl, ne?“

Jeho úsměv v tmavé chodbě zazářil.

David se zasmál. „To je pravda,“ souhlasil. „Říkal jsem si víceméně totéž.“

„Pověz mi, popravdě,“ vybídl ho Selim. „Jaké to je, být na odchodu?“

„Nemůžu se dočkat, až odsud vypadnu,“ přiznal David.

Selim vesele přikývl.

„Jen jsem ti chtěl dát vědět,“ ozval se, „že příští týden jdu zase nahoru. Víš, že jestli najdu Toma, udělám, co budu moct, abych ho dostal zpátky.“

„Ano,“ odpověděl David. „Děkuju.“

Selim ho doprovodil dolů. Ve vstupní hale David uviděl skupinku hledačů v pláštěnkách. Když scházel ze schodů, začali tleskat a jásat a chvíli mu trvalo, než mu došlo, že aplaudují jemu,

protože poletí domů. Usmál se a nejistě zvedl ruku jako král. Potlesk postupně utichl, vstřebal se do ticha vlhkých bílých stěn.

David sešel k patě schodů. Cítil, jak ho Selim poplácal po zádech.

„Jsi boháč, Davide," řekl. To samé opakovali i ostatní, úplně věcně, jako by popisovali jeho výšku. Jejich dech se kolem něho vznášel jako kyselá pára. Byli to většinou muži z třetí generace hledačů, z té jeho, znal je už celé roky, ale žádného z nich by nenazval přítelem.

„Tady máš," prohlásil Selim. „Ještě jedna věc, kterou si vezmeš domů."

Podal Davidovi malou dřevěnou krabičku, neuměle vyřezávanou a natřenou žlutým a červeným jílem.

„Děkuju," odvětil. Nebyl si jistý, jestli ji má otevřít.

„Jen do toho," zavolal kdosi.

David odklopil víko. Uvnitř spatřil kus tenké šedivé kosti. Patřila parasapovi, to poznal díky tomu, jak byla křehká a pórovitá. Jejich kosti se snadno lámaly, stejně jako ptačí. Tahle vypadala, že možná pochází z parasapího ukazováku.

David mlčel. Všechno ticho v síni jako by se soustředilo v onom kusu kosti. Nakonec už to déle nevydržel.

„Děkuju," zopakoval.

Ze sídla Asociace se David vydal jinou cestou. Teď, když opět osaměl, už se to všechno nezdálo tak zašmodrchané. Nad městem se otevřel pruh čisté, modrošedé oblohy, působil dojmem, jako by svět chtěl projevit dobrou vůli. David při chůzi rozpřáhl ruce a pozoroval, jak se jeho stín míhá po zablácených zdech. Prostředkem silnice se táhl řetěz průzračných kaluží.

Když se David blížil k domovu, spatřil, jak se soused odnaproti ohýbá nad plastovou nádobou plnou hlíny a sází nějaké domorodé květiny. Vypadalo to, jako by muže jeho vlastní chování mátlo – když se prsty hrabal v hlíně, ve tváři měl zamračený, nejistý výraz. Vzhlédl od práce a uviděl, že ho David pozoruje, pak se podíval dolů na pomačkané bílé květiny a začal si utírat ruce.

David se omluvně usmál, vešel dovnitř a posadil se na lůžko. Když si stahoval boty, přemýšlel nad tím, co právě viděl. Připadalo mu, že si muž zřejmě pokoušel květinami přivolat cosi z dětství. Sluneční svit mu možná připomněl nuznost jeho života; když pršelo, bylo snazší na takové věci zapomenout.

David se rozhodl, že protřídí své věci a vybere, co si s sebou vezme na palubu fregaty. Během deseti let na planině nasbíral několik zajímavostí, například úlomky zkamenělého dřeva a hladké černé kameny ze dna řeky. Nic z toho už mu teď moc zajímavé nepřipadalo.

Měl teď také prstní kůstku, kterou dostal od hledačů. Položil ji na polici nad postelí, tu si s sebou domů nevezme. Sbírat takovéhle trofeje bylo zakázané, ačkoli věděl, že se to děje neustále. Krabičku by si ale nechat mohl.

Najednou se cítil velice unavený. Zatáhl plastový závěs přes dveře a ulehl na lůžko. Na střeše slyšel jemné, vtíravé bubnování, jako ťapání nějakého malého zvířete, které hledá úkryt. Déšť se zase vracel, světlo se už proměnilo. Plastový závěs se ve studeném vánku lehce pohupoval. David usnul.

Zdálo se mu, že se vydal se zdvořilým a uctivým Selimem na výpravu na planinu. Když se s puškami v pohotovosti prodírali tichými háji, šeptali si spolu a pak našli Toma. Byl celý scvrklý a bledý, ležel napůl ponořený do bublající mělčiny čirého artéského pramene. Kolem brady se mu jako falešný stařešinský plnovous nahromadila pěna. Nehýbal se ani nemluvil, ale oči měl živé.

Odnesli ho na kraj planiny, kde David nařídil Selimovi, aby sestrojil naviják a kladku. Selim přikývl, usmál se a jeho štíhlé ruce se hbitě pustily do práce.

Vážení čtenáři, právě jste dočetli ukázku z knihy ***Terra incognita*.**
Pokud se Vám ukázka líbila, na našem webu si můžete zakoupit celou knihu.